

Ny plate Inspirert av 60-tallet

Lyden av det glade 60-tall

► Small Faces, Kinks og Who står **høyt i kurs** hos Bryne-bandet **Svenssen**.

BRYNE

Utallige har latt seg inspirere av Beatles og Stones. Bryne-bandet Svenssen har plukket opp en ting eller to fra andre briter som herjet på samme tid.

– Det er en del fra The Who og Small Faces i musikken?

Gjengen rundt bordet nikker enig. Det er lørdag under Jærntåttå, og Svenssen skal på scenen senere på kvelden. Midt i juli arrangerer de sin egen festival, Ranglerock på Bryne Mølle. I likhet med bandet har festivalen sitt tiårsjubileum i år, og det er Svenssen som har vært primus motor for festivalen i alle år. Er man på jakt etter et sted å spille, så hvorfor ikke starte sin egen festival?

Plate nummer to

Å få ut en plate satt derimot lenger inne, men i 2009 kom debuten «Svenssen» og fikk terningkast fem i Aftenbladet. Nye sanger er skrevet siden den gang, og omsider hadde de nok til å gå i studio igjen. Innspillingen er gjort i Stefanuskirken, med Eirik Bekkeheien som sentral bakmann.

– Vi hadde et klarere bilde av hva vi ville gjøre denne gangen, sier Otto Hustoft, vokal og trommer.

– Vi har hatt mer tid i studio,

sier Ingve Lende, vokal og gitar.

– Vi har tatt flere sjanser denne gangen og har for eksempel med en blueslåt, sier Ådne Eikeland, vokal og gitar.

– Det er en del av britisk 60-tall med The Who, Small Faces og Kinks i musikken, men også spor av britisk pønk og britpop fra 90-tallet. Ren 60-tallsretro er det ikke. Plutselig dukker det opp en bit av AC/DC i en sang, sier Omund Norheim, bass.

Femtemann er Anders Norheim, som bor i Bergen, men slipper til på perkusjon når han er i distriktet.

Small Faces-cover

Også Svenssen startet med Beatles på gutterommet, men har altså utvidet spekteret etter hvert. De har fortsatt en forkjærlighet for det britiske, selv om Ingve innrømmer at han lytter mye til amerikanske ting. Han bidrar til låtskrivingen, selv om den biten helst hviler på Ådne og Otto. En coverlåt er også med på platen, «Song of a baker» fra Small Faces' klassiske 1968-album «Ogden's Nut Gone Flake».

– Sangene siles ut på øvelse, sier Otto.

– «Unbend the bow!» var egentlig eliminert. Da vi var

i studio, hadde vi litt tid igjen på slutten av kvelden, og lyd-mannen spurte om vi ikke hadde noe mer. Dermed kom den med, forteller Omund.

Rockehistorien er full av liknende lykketreff. Svenssen har uansett fått plass til 12 kutt på albumet «Svensation», der Torstein Obrestad er med på keyboard og Erlend Aasland bidrar med blåsere pluss gitar på ett kutt.

Svenssen-navnet henger forøvrig igjen fra kallenavnet på en tidligere bassist, som delte jobben med Omund Norheim.

GEIR FLATØE

Svenssen før en spillejobb på Bryne. Bandet spilte også under Musikkfest i Stavanger. Fra venstre Ingve Lende, Otto Hustoft, Ådne Eikeland, Anders Norheim og Omund Norheim. FOTO: GEIR FLATØE

Nesten-svensasjon for jærbuene

SVENSSEN

► «Svensation»
(Svenssen DA)

Først og fremst blir man glad av å høre Svenssen, Brynes aller mest britiskpene popband. Oppesenstart med «Betsy»,

blås og 60-tallets lyd og energi. Og sånn fortsetter det. Harmoniene og melodiene sitter og hele pakken har en lett sjanglende sjarm. Small Faces, The Who og gode britiske pop- og rockeksporter er naturlige referanser.

Klassisk rock, elegant inspirasjonsstjålet, bearbeidet og framført. Indietøtsjen er der, uten å bli klam og irriterende, og låtene holder – med noen unntak – god standard. Hør

på «Betsy» og «Old Fashioned». Prima. Sammenlignet med den overraskende gode debuten «Svenssen» er dette albumet litt mindre øyeblikksjarmende, men låter mye bedre. Det faller litt i kvalitet mot slutten, men til godt over halvveis er dette herlig.

Beste spor: «Betsy», «Old Fashioned».

LEIF TORE LINDØ

leif.tor.lindo@aftenbladet.no

Kommentar

Les alt, se alt – vær subjektiv

Som anmelder får jeg av og til spørsmål om jeg leser meg opp før en film eller et teaterstykke. Det er fristende å svare nei, iallfall i forkant av det som ruller over kinoduken.

Jeg kan ikke fordra å få røpet viktige detaljer i handlingen på forhånd. «Spoilere» som det så treffende heter på engelsk, ødelegger opplevelsen. Det hender jeg går til kinoen å huske tittelen på filmen jeg skal se.

Å bli påvirket av andre før jeg skal mene noe selv, er noe herk. Altså, vekk med anmeldelser av «Melancholia» fra kollegaer som så von Triers film i Cannes – til jeg har skrevet om filmen selv i Stavanger.

MIN OPPLEVELSE: Uviljen mot å forberede seg skyldes at jeg vil møte filmen slik regissøren har laget den, i håp om at handlingen kan smygge seg innpå, overrumple

og overraske meg – med den bakgrunn og de følelser jeg har.

Det er *min* opplevelse jeg leter etter, ikke hva mine kollegaer synes, hvilke priser filmen har fått på festivaler, ei heller hvorfor den lokket eller skremte vekk publikum i utlandet før den dukket opp i vår lokale kinosal.

Det finnes ikke objektive fasitsvar i vurderingen av kunst. Vi går til malerutstillingen, teaterforestillingen, filmen og boka med vårt personlige sett av kunnskap, erfaringer, følelser og dagsform. Vi kommer ut igjen med subjektive inntrykk og reaksjoner.

Anmelderen skal være ærlig ut ifra sitt ståsted, ikke etterape andre. Publikummere bør tørre det samme i en samtale om verket etterpå.

KONTEKST ER VIKTIG: Men blanke ark-strategien er livsfarlig. Kjenner man ikke klassikeren bak teateroppsetningen eller historien

bak filmen, går anmelderen glipp av vesentlige innsikter. Å ha sett et knippe tidligere von Trier-filmer kan være avgjørende for å kunne vurdere «Melancholia».

Kunnskap om sjanger, verkshistorie og samfunnskontekst er like fullt et tveegget sverd. Hvis det dreier seg om en filmatisert roman, kan kjappe konklusjoner av typen «boka var bedre» fort bli lettvin. Anmelderen bør jo kunne svare på om versjonen i kinosalen fungerer *som film*.

NÅR TEKST ER KUTTET: Det kan kreve en litt annen tilnærming å anmelde teater. Hvis instruktøren kapper en avgjørende sluttreplikk i en løsen-oppsetning, bør anmelderen diskutere om det er en god eller dårlig løsning. I september får vi se hva som er vektlagt og utelatt i en ny tolkning av «Peer Gynt».

Eller ta Rogaland teater som varslert at bare en tredel av dik-

tene var med i oppsetningen av Garborgs «Haugtussa». Forestillingen skildret poetisk den synske Veslemøy som sliter med at hun er annerledes enn andre.

Greit nok. Men kjenner man ikke originalverket, vet man ikke at vondemaktene som Garborg lar jenta se, stort sett ble skåret vekk. Teaterversjonen var redusert til psykologisk overflate i stedet for å gå i dybden eksistensielt og religiøst.

Teaterkritikken bør drøfte om det var et godt eller dårlig valg.

PARADOKSALT: Godt anmelderi styres av et paradoksalt og ujen-nomførbart ideal: Vi skal helst ha lest alt og sett alt før vi begynner oss inn i teateret og kinoen. Samtidig bør jeg komme fordomsfri – med den blanke blokka – og oppleve kunstverket.

Det går slett ikke i hop. Man kan bare strekke seg etter å gi publikum en vurdering som er godt

informert og høyst subjektiv på samme tid.

Det lure blir å lese «Peer Gynt» i sommer for så å legge boka vekk i god tid før premieren i september.

KOMMENTAR
KRISTIN AALEN

kristin.aalen@aftenbladet.no